

A CHICAGOI MAGYAR SZÁLLODA KIRÁLY

1952
Nov

Irta: LINEK ISTVÁN

Mozgalmas és változatos életem első szakaszában orvosnövendék voltam a chicagói egyetemen.

Linek István

A Washington Boulevardon volt egy nagy ház. Ebben diákok laktak. Ott laktam én is, együtt két drága jó pofa pajtasommal. Az egyik Jimmy Rathburn volt, aki azóta híres sebész

lett Chicagóban, a Cook County Hospital büszkesége, a másik Sidney Breeze, egy igazi, száz százalékos indián, erős, mint egy bivaly, ügyes, mint egy majom, aki azóta amolyan kisvárosi doktor Wyomingban.

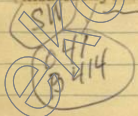
Mi hárman elvághatatlanok voltunk. Meg is írtam őket egyszer egy novellában, ami egy csontvázról szólt, amit minden fiú elolvasott a freshmenk éppen úgy, mint a seniorok, sőt a bennlakó orvosok is klinikán. Nem is szöve az ápolónő diák-kisasszonyokról.

Belee Lucas:
"The provocative pen"

of L. B. - 1966

p. 227-29

236-238

Pénzünk persze nem volt. De nagyon szeretünk volna mulatni. Még pedig egy finom, előkelő, drága helyen, mint amilyen a College Inn volt a Sherman Hotelben, ahol egy pohár sör — akár hiszi valaki, akár nem — tíz cent volt! Csak még a Lalsalle Hotelben volt ilyen hihetetlenül drága. Mindenütt másutt, a drága helyeken is, öt cent volt.

Ott álltunk dideregve a téli este hidegében a Clark és Randolph utcák sarkán. A hármunk vagyona egy dollár husz cent volt. Egymásra néztünk a kalózok elszánt tekintetével és már el is haladtunk, gögösen magasra emelt fejjel a néger portás mellett és nagyuri nemtörődomséggel észre se vettük a pincért, aki kissé felhuzott szemöldökkel kinált meg asztalal és vette át a rendelésünket három pohár sörre.

A többi asztaloknál fehérfeketébe öltözött urak és estélyruhás hölgyek pezsgöztek. A halk és diszkrét jazz band előtt tizenkét pár valcerezett.

Most pedig tudni kell, mi volt a Sherman Hotel és ki volt Beifeld József. A Sherman Hotel volt Amerika egyik legelőkelőbb szállodája, ahol az Egyesült Államok elnöke és alelnöke, a kabinet tagjai, a szenátorok, admirálisok, generálisok, multimilliomosok és világhírű művészek egymás hegyénhátán tolongtak, akár mint chicagói bennszülöttek, akár mint átutazók. Cocktailt ittak a Celtic Roomban, amelynek bárja fölött Brangwyn egy képe középkori mulatójelenetet ábrázolt, reggeliztek a roof gardenben, vacsorázták a nagy étteremben,

avagy táncra perdültek a College Innben. A Sherman Hotel olyan nevezetes amerikai intézmény lett, hogy a Saturday Evening Post vagy két évvel ezelőtt három cikkből álló sorozatot közölt róla. Beifeld József volt a tulajdonosa. Ugy tudom: az öregur még mindig él, de az üzletet már az unokái és dédunokái vezetik.)

Beifeld József Pozsonyban született. Fiatal korában került Amerikába. Egy időben ő volt a szálloda király. A Shermanon kívül egész csomó más szálloda fölött is uralkodott. Különben pedig megmaradt régimódi vendéglősnek. Szeretett végigmenni a helyiségeken, megállt az asztalok mellett, megbiccentette a fejét és megkérdezte a vendégeket, meg vannak e mindenmel elégedve.

Igy állt meg a mi asztalunk mellett is. Azt hiszem, egy pillantás elég volt neki, hogy tisztában legyen velünk. Kicsit elmosolyodott. Én visszamosolyogtam és megszólaltam magyarul: "Köszönöm szépen, minden a legnagyobb rendben van."

Már éppen tovább akart menni. Erre azonban megfordult. "Magyar vagy, fiam? Ez a másik kettő is magyar?"

"Nem. Ezek amerikai gyerekek."

"Aztán — kik vagytok, mik vagytok?"

Elmondtam neki mindent. Édesapám nevét jól tudta. Kezetfogott velünk. Szemében hamiskás fény csillogott. Összedörzsölte a jobb keze hüvelyk és mutató ujját és rámnézett: "Diákgyerekeknek rendesen nincs valami sok ebből. Hm?"

Bűnbánólag lehajtottam a fejemet és beismertem, hogy igazam van. Elnevette magát: "Sebaj. Voltam én is fiatal. Tudom, hogy érzitek magatokat. Majd én mindent elintézek. A vendégeim vagytok. Egyetek, igyatok, a legjobbat, ami csak van a házban. Ne szégyeljétek magatokat." Odaintette a főpincért, kiadta az utasításokat. Mindharman felálltunk és meghajtottuk magunkat. Ő újra kezét fogott velünk.

"Sose fogom elfelejteni, Belföld bácsi" — rebegtem.

És, hogy mennyire igaz amit mondtam: ime, itt a példa — még most se felejtettem el. Ha volna rá alkalom, innen, a meszsze idők távlatából újra megköszönném neki.

Mindez pedig annak az ujsághírnek a nyomán jutott eszembe, amely néhány nappal ezelőtt arról számolt be, hogy Adlai Stevenson, Illinois volt kormányzója rövidesen értekezni fog a demokrata párt pár főembereivel a Sherman Hotel privát lakosztályában.

